

Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΣΦΑΙΡΑ

ΑΘΗΝΑΙ 1921. — ΕΤΟΣ Γ' ΔΡΙΘ. 120

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 17 ΑΠΡΙΛΙΟΥ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 30

ΕΠΙΤΑΓΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΠ' ΕΥΘΕΙΑΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ : ΠΑΡΑ ΤΗ ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ
(ΟΔΟΣ ΑΓΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησία δρ. 15.— Έξάμ. δρ. 8
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ > > 20.— > > 10
ΑΜΕΡΙΚΗΣ > Δολ. 4.— > Δολ. 2

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ :

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ

Συντάκται και συνεργάται οι καλλίτεροι και γνωστότεροι τών Έλλήνων δημοσιογράφων.

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ : Δ. ΓΕΝΟΒΕΛΛΗΣ

ΤΑ ΚΑΛΩΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΒΑΠΤΙΣΤΙΚΗ

Την Μεγάλην Πέμπτην του έτους 185... όλοι οι άναδεκτοι ήσαν συνημένοι εν τη αλήτη της γραίας Σοφούλας.

Είχε γεννηθή τέλος το από πολλού προσδοκώμενον το συμπλήρωμα του προσωρισμένου αριθμού και ήτο το χαδευμένον της θειά-Σοφούλας.

Την ήμεραν εκείνην ή θειά-Σοφούλα ήτο κλειστή εις το ισόγειον και εξύμνονεν. Έκ των παιδιών τινά την επολιόκουν εξωθεν της θύρας παρμονοειόντα.

Η μικρά Σοφούλα, ήτις ήτο μόλις τριετής, ως είπομεν, εξέλειπε χαρμούνους κραυγής, εψέλλιζεν ως νεοσσός χελιδόνος και έτρχε και αυτή κατόπι των άλλων παιδιών.

Η νοννά της εξήτησε κατ' αρχάς νά την κρατήσει πλησίον της, άλλ' ή μικρά έστενοχωρήθη και άπήνητα να εξέλθη.

—Νά πάω κι' εγώ να παίζω, νοννά μου; —Τί νά παίζεις εσύ; —Τό κ λ υ φ τ ά κ ι, νοννά μου! έστρώλισεν ή μικρά.

—Δέν παίζου τά κορίτσια τού κρυφτάκι, ελπεν αυστηρός ή νοννά. —Η μικρά δέν έμειψμοίρησε μέν, άλλ' έσκυθώπασεν.

Η μικρά δέν έμειψμοίρησε μέν, άλλ' έσκυθώπασεν. Ίδιουσα τοίτο ή νοννά, έκάρξεν τήν Άθηνιά, είκοσαετή την ήλικίαν δουλεύτραν της, ήτις ήτο και αυτή μία τών βαπτιστικιών της, και τή ένεπιστεύθη την μικράν, συστήσασα αυτή αυστηράν επαγούνηται.

—Αλλά ή Άθηνιά έληρομόνησεν άμα άκούσασα την σύστασιν της κυρίας της, και έπειδή εις τάς πεζούλας εκάθηνον τέσσαρες ή πέντε γειτόνισσες, και γνωρίζομεν πόσον περισοδυάσαστος είνε ή συνδιάλεξις των άεργων γυναικών, εκάθησε πλησίον αυτών και άφησε την μικράν Σοφούλαν νά τρέχη.

Δέν ήρρεσε τοίτο, αλλά παραγγελθεϊσα υπό της κυρίας της νά αντίληψη ύδωρ έκ του φρεάτος, έγέμισε μέν την σάμψαν, αλλά δέν έφρόντισε να κλειση το στόμιον του φρεάτος, όπως τό ευρε κεκλιμένον, τό άφησε δέ άνοιχτον. —Άπορροσσία, εις ήν ουδέποτε θά ύπέπιπτεν ή γραία Σοφούλα ή άλλη φρόνιμος γυνή.

Μή τις δέ άμφιβάλη, ότι την σύστασιν ταύτην ή γραία εκμας χιλιάκις εις την δουλεύτραν της, άλλ' ή Άθηνιά δέν ήτο εξέκεινον των γυναικών, ατίνες καθίστανται προσκοικαί.

Εις την άκμήν της πλήρους ενδιαφέροντος συνδιαλέξεώς των, ήκουσαν αιφνης αι εις την πεζούλαν καθήμενα γυναικες κρότον τινά, ως πλατάγηον σώματος πλιπτονος εις τό ύδωρ, και συγχρότως πεπινγμένην κραυγήν και μετ' αυτήν δευτέραν κραυγήν δυνατωτέραν.

ΠΑΛΗΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Νύχτα τού Πάσχα. Σφαλιστοί στή φυλακή, στο ίδιο κελί κι' οί δυο: από δικαιο κρίσις φρονιάς ό ένας—τόν άλλο είχε άδικήσει τού νόμου ή πλάνη' άπό τον έριξαν εκεί.

Χριστός Άνίστη! άκούσαι ξάρφω ή ψαλιική κι' δλόγηση καρπάνα άπ' τό ξωκλήσι και τού φρονιά τό μάτι έχει δακρύσει γελά τού άθώου ή όρι εκοταική.

Και τότε—στό κελί περηχμένο με φως μύρων λαμπάδων ειδαν τό Χριστό... —'Ηρθα για όσ! ειπε στό μετανωιομένο.

Και μ' ένα κίνημα της τραπιμένης παλάμης ειπε στόν άθώο γονατιστό: —'Αθώος εσύ, μπορείς να με προμήνης.

Αυτό και έγνευε, επειδή όμως έπρεπε όπως δήποτε να δικαιολογηθούντα απέναντι του συζύγου κάποιος αι συχναί επισκέψεις και ή οικειότης του Νίκου, άπεφασίσθη να προσποιηθείται αυτός τό φλεγκάρις με την μικροτέραν άδελφήν της Σουζάννας.

—'Αγάπια μου καινούρια, μοιναί, ό κόσμος ό κακός άς μη τό μάθη, —άνάστρεσε καρδιά πορειακή, που επέθανε από πίκρες κι' από πιάθη.

Και τότε—στό κελί περηχμένο με φως μύρων λαμπάδων ειδαν τό Χριστό... —'Ηρθα για όσ! ειπε στό μετανωιομένο.

Και μ' ένα κίνημα της τραπιμένης παλάμης ειπε στόν άθώο γονατιστό: —'Αθώος εσύ, μπορείς να με προμήνης.

Αυτό και έγνευε, επειδή όμως έπρεπε όπως δήποτε να δικαιολογηθούντα απέναντι του συζύγου κάποιος αι συχναί επισκέψεις και ή οικειότης του Νίκου, άπεφασίσθη να προσποιηθείται αυτός τό φλεγκάρις με την μικροτέραν άδελφήν της Σουζάννας.

—'Αγάπια μου καινούρια, μοιναί, ό κόσμος ό κακός άς μη τό μάθη, —άνάστρεσε καρδιά πορειακή, που επέθανε από πίκρες κι' από πιάθη.

Και τότε—στό κελί περηχμένο με φως μύρων λαμπάδων ειδαν τό Χριστό... —'Ηρθα για όσ! ειπε στό μετανωιομένο.

Και μ' ένα κίνημα της τραπιμένης παλάμης ειπε στόν άθώο γονατιστό: —'Αθώος εσύ, μπορείς να με προμήνης.

ΠΑΛΗΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΧΡΙΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΗ

Νύχτα τού Πάσχα. Σφαλιστοί στή φυλακή, στο ίδιο κελί κι' οί δυο: από δικαιο κρίσις φρονιάς ό ένας—τόν άλλο είχε άδικήσει τού νόμου ή πλάνη' άπό τον έριξαν εκεί.

Χριστός Άνίστη! άκούσαι ξάρφω ή ψαλιική κι' δλόγηση καρπάνα άπ' τό ξωκλήσι και τού φρονιά τό μάτι έχει δακρύσει γελά τού άθώου ή όρι εκοταική.

Και τότε—στό κελί περηχμένο με φως μύρων λαμπάδων ειδαν τό Χριστό... —'Ηρθα για όσ! ειπε στό μετανωιομένο.

Και μ' ένα κίνημα της τραπιμένης παλάμης ειπε στόν άθώο γονατιστό: —'Αθώος εσύ, μπορείς να με προμήνης.

Αυτό και έγνευε, επειδή όμως έπρεπε όπως δήποτε να δικαιολογηθούντα απέναντι του συζύγου κάποιος αι συχναί επισκέψεις και ή οικειότης του Νίκου, άπεφασίσθη να προσποιηθείται αυτός τό φλεγκάρις με την μικροτέραν άδελφήν της Σουζάννας.

—'Αγάπια μου καινούρια, μοιναί, ό κόσμος ό κακός άς μη τό μάθη, —άνάστρεσε καρδιά πορειακή, που επέθανε από πίκρες κι' από πιάθη.

Και τότε—στό κελί περηχμένο με φως μύρων λαμπάδων ειδαν τό Χριστό... —'Ηρθα για όσ! ειπε στό μετανωιομένο.

Και μ' ένα κίνημα της τραπιμένης παλάμης ειπε στόν άθώο γονατιστό: —'Αθώος εσύ, μπορείς να με προμήνης.

Αυτό και έγνευε, επειδή όμως έπρεπε όπως δήποτε να δικαιολογηθούντα απέναντι του συζύγου κάποιος αι συχναί επισκέψεις και ή οικειότης του Νίκου, άπεφασίσθη να προσποιηθείται αυτός τό φλεγκάρις με την μικροτέραν άδελφήν της Σουζάννας.

—'Αγάπια μου καινούρια, μοιναί, ό κόσμος ό κακός άς μη τό μάθη, —άνάστρεσε καρδιά πορειακή, που επέθανε από πίκρες κι' από πιάθη.

Και τότε—στό κελί περηχμένο με φως μύρων λαμπάδων ειδαν τό Χριστό... —'Ηρθα για όσ! ειπε στό μετανωιομένο.

Και μ' ένα κίνημα της τραπιμένης παλάμης ειπε στόν άθώο γονατιστό: —'Αθώος εσύ, μπορείς να με προμήνης.

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΣΕΝΑ ΤΟ ΦΙΛΙ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

Ο Νίκος και ή Σουζάννα ήσαν φίλοι οι κοινεταίοι. Άπό μικρά παιδιά σχεδόν ήσαν διαρκώς μαζί και όλοι ειχαν την ιδέα πως μία μέρα ή μεγάλη τους αυτή φίλια θά κατέληγε εις γάμον, αλλά τά χρόνια περνούσαν και παρ' όλας τας νεανικώς υποχρεώσεις άμφοτέρων, ή Σουζάννα τελευταίως ειχε αρχίσει νά γίνεται διαφορετική και όόσκις ό Νίκος της άμιλούσε περι γάμον αυτή διαρκώς άνεβάλ-λεν επ' άόριστον χωρίς λόγον.

Τό μουσικό ήσαν ότι ή Σουζάννα, ή όποια ήγάπα πολύ την πολυτέλειαν έσουλλογίζετο πως ό Νίκος δέν ήταν άρκετά πλούσιος και βρήκε πως τό καλύτερο που έλεγε να κάμη ήτο νά δεχθή την πρότασιν ένός πλουσιού βιομηχάνου και νά τον παντρευθή και κατόπι νά γίνη έρωμένη του Νίκου, τόν όποιον δέν εκανε ν' αγαπή.

Αυτό και έγνευε, επειδή όμως έπρεπε όπως δήποτε να δικαιολογηθούντα απέναντι του συζύγου κάποιος αι συχναί επισκέψεις και ή οικειότης του Νίκου, άπεφασίσθη να προσποιηθείται αυτός τό φλεγκάρις με την μικροτέραν άδελφήν της Σουζάννας.

—'Αγάπια μου καινούρια, μοιναί, ό κόσμος ό κακός άς μη τό μάθη, —άνάστρεσε καρδιά πορειακή, που επέθανε από πίκρες κι' από πιάθη.

Και τότε—στό κελί περηχμένο με φως μύρων λαμπάδων ειδαν τό Χριστό... —'Ηρθα για όσ! ειπε στό μετανωιομένο.

Και μ' ένα κίνημα της τραπιμένης παλάμης ειπε στόν άθώο γονατιστό: —'Αθώος εσύ, μπορείς να με προμήνης.

Αυτό και έγνευε, επειδή όμως έπρεπε όπως δήποτε να δικαιολογηθούντα απέναντι του συζύγου κάποιος αι συχναί επισκέψεις και ή οικειότης του Νίκου, άπεφασίσθη να προσποιηθείται αυτός τό φλεγκάρις με την μικροτέραν άδελφήν της Σουζάννας.

—'Αγάπια μου καινούρια, μοιναί, ό κόσμος ό κακός άς μη τό μάθη, —άνάστρεσε καρδιά πορειακή, που επέθανε από πίκρες κι' από πιάθη.

Και τότε—στό κελί περηχμένο με φως μύρων λαμπάδων ειδαν τό Χριστό... —'Ηρθα για όσ! ειπε στό μετανωιομένο.

Και μ' ένα κίνημα της τραπιμένης παλάμης ειπε στόν άθώο γονατιστό: —'Αθώος εσύ, μπορείς να με προμήνης.

Αυτό και έγνευε, επειδή όμως έπρεπε όπως δήποτε να δικαιολογηθούντα απέναντι του συζύγου κάποιος αι συχναί επισκέψεις και ή οικειότης του Νίκου, άπεφασίσθη να προσποιηθείται αυτός τό φλεγκάρις με την μικροτέραν άδελφήν της Σουζάννας.

—'Αγάπια μου καινούρια, μοιναί, ό κόσμος ό κακός άς μη τό μάθη, —άνάστρεσε καρδιά πορειακή, που επέθανε από πίκρες κι' από πιάθη.

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ - ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΗΝ ΓΝΩΜΗΝ ΣΑΣ

Ψήφον και στρατιωτ. θητείαν, ή επάνοδον εις τό νοικοκυριό; ή γλώσσαν δημοτικήν ή καθαρεύουσαν;

Δύο ζητήματα, τά όποια ζησητότατην έχουν την επίδρασιν επί της καθόλου κοινωνικής ζωής της χώρας, άνεκινήθησαν την τελευταίαν έβδομάδα: Ιον Τό γυναικεϊον. 2ον Τό γλωσσικόν.

Διά τό πρώτον, τό πρό ήμερών ήλξαν Γυναικεϊον Συνεδρίον άφηρουν υπέρ της υποχρεωτικής θητείας των γυναικών εις τόν στρατόν, ή δ' επί της μεταρρυθμίσεως του Συντάγματος έπιτροπή της Έθνομουσουλείσεως, άπεφάνθη, κατά πλειοψηφίαν, υπέρ της παροχής ψήφου εις τάς γυναίκας.

Διά τό δεύτερον, ή ιδία Έπιτροπή άπεφάνθη, κατά πλειοψηφίαν έπίσης, υπέρ της διατηρήσεως της καθαρευούσης ως επίσημου γλώσσης του Κράτους.

Τά δύο αυτά ζητήματα δέν έφθασαν άκόμη εις την συζητήσιν της Έθνομουσουλείσεως: όσον άφθάσουν, θά προσκαλέσουν μακρής συζήτησε και πολύν όμιλον. Εις τό μεταξύ ό-όησε και πολύν όμιλον. Εις τό μεταξύ ό-όησε και πολύν όμιλον.

—'Αγάπια μου καινούρια, μοιναί, ό κόσμος ό κακός άς μη τό μάθη, —άνάστρεσε καρδιά πορειακή, που επέθανε από πίκρες κι' από πιάθη.

Και τότε—στό κελί περηχμένο με φως μύρων λαμπάδων ειδαν τό Χριστό... —'Ηρθα για όσ! ειπε στό μετανωιομένο.

Και μ' ένα κίνημα της τραπιμένης παλάμης ειπε στόν άθώο γονατιστό: —'Αθώος εσύ, μπορείς να με προμήνης.

Αυτό και έγνευε, επειδή όμως έπρεπε όπως δήποτε να δικαιολογηθούντα απέναντι του συζύγου κάποιος αι συχναί επισκέψεις και ή οικειότης του Νίκου, άπεφασίσθη να προσποιηθείται αυτός τό φλεγκάρις με την μικροτέραν άδελφήν της Σουζάννας.

—'Αγάπια μου καινούρια, μοιναί, ό κόσμος ό κακός άς μη τό μάθη, —άνάστρεσε καρδιά πορειακή, που επέθανε από πίκρες κι' από πιάθη.

Και τότε—στό κελί περηχμένο με φως μύρων λαμπάδων ειδαν τό Χριστό... —'Ηρθα για όσ! ειπε στό μετανωιομένο.

Και μ' ένα κίνημα της τραπιμένης παλάμης ειπε στόν άθώο γονατιστό: —'Αθώος εσύ, μπορείς να με προμήνης.

ΜΙΚΡΕΣ ΦΑΝΤΑΖΙΕΣ ΟΤΑΝ ΘΑ ΧΕΙΡΑΦΕΤΗΘΟΥΝ

Η Δις Νίτσα Φιάσκου προς τόν κ. Ίερώνυμον Φουντούκη.

Μου άπαντήσατε! Δέν άναίσθητεϊτε στόν έρωτά μου! Εύχαριστό, Θεέ μου!

—'Αγάπια μου καινούρια, μοιναί, ό κόσμος ό κακός άς μη τό μάθη, —άνάστρεσε καρδιά πορειακή, που επέθανε από πίκρες κι' από πιάθη.

Και τότε—στό κελί περηχμένο με φως μύρων λαμπάδων ειδαν τό Χριστό... —'Ηρθα για όσ! ειπε στό μετανωιομένο.

Και μ' ένα κίνημα της τραπιμένης παλάμης ειπε στόν άθώο γονατιστό: —'Αθώος εσύ, μπορείς να με προμήνης.

Αυτό και έγνευε, επειδή όμως έπρεπε όπως δήποτε να δικαιολογηθούντα απέναντι του συζύγου κάποιος αι συχναί επισκέψεις και ή οικειότης του Νίκου, άπεφασίσθη να προσποιηθείται αυτός τό φλεγκάρις με την μικροτέραν άδελφήν της Σουζάννας.

—'Αγάπια μου καινούρια, μοιναί, ό κόσμος ό κακός άς μη τό μάθη, —άνάστρεσε καρδιά πορειακή, που επέθανε από πίκρες κι' από πιάθη.

Και τότε—στό κελί περηχμένο με φως μύρων λαμπάδων ειδαν τό Χριστό... —'Ηρθα για όσ! ειπε στό μετανωιομένο.

Και μ' ένα κίνημα της τραπιμένης παλάμης ειπε στόν άθώο γονατιστό: —'Αθώος εσύ, μπορείς να με προμήνης.

Αυτό και έγνευε, επειδή όμως έπρεπε όπως δήποτε να δικαιολογηθούντα απέναντι του συζύγου κάποιος αι συχναί επισκέψεις και ή οικειότης του Νίκου, άπεφασίσθη να προσποιηθείται αυτός τό φλεγκάρις με την μικροτέραν άδελφήν της Σουζάννας.

—'Αγάπια μου καινούρια, μοιναί, ό κόσμος ό κακός άς μη τό μάθη, —άνάστρεσε καρδιά πορειακή, που επέθανε από πίκρες κι' από πιάθη.

Και τότε—στό κελί περηχμένο με φως μύρων λαμπάδων ειδαν τό Χριστό... —'Ηρθα για όσ! ειπε στό μετανωιομένο.

Τὰ ραβασάκια τοῦ Μητρούση

Σμόρν' τὸ μῆνα π' πάει ἔντικα
Περδίκω μ' π'λί μ'
Κ' σὸς ἀνέστ', ἀλ' θουῶς ἀνέστ', φαρ' στιώ-
μασι, ἀπ' ἀπ' αὐτοῦ
πάλε, καλὴ 'Ανάστασ'

Εὐρέ, καῦμένα χρόνια, πῶς πᾶτι κι περ-
ναί κι πῆσου δὲ γυρνᾶτι!

Μήτρους Κοιρ' νόγαλους
ΤΑ ΣΤΙΧΑΚΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἡ καταδίωξις
Μ' αὐτὴ τὴν καταδίωξι
ὅπου στοὺς δρόμους κάνουνε
τὰ νεύρα μας μᾶς πιάνουνε,

ΣΤΙΧΟΙ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ
(ΗΓΟΥΝ ΟΜΙΛΙΑΙ ΕΠΙΚΑΡΡΟΙ)

Τὸν Βαγιὸν
τὴν Κυριακὴν
ἔφαγον σκορδαλέαν
ἐμβακαλιαρικὴν
τὸ ὅποιον
κορμωσάτηριον φαγιόν.

Ὁ Ἀγκαθάγγελος

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΝΕΟΠΛΟΥΤΩΝ
ΧΡΗΣΤΟΣ ΑΝΕΣΤΥ

Σεβαζμῶτατον μῦτερ μου
ἔρδε Λάζαρο, ἔρδε πασκαλιά, κέ οἱ νοῦκου
μὴ ἔσχορσοσε γκραματικά, ὅπος πληροφορο-

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΤΗΝ ΤΕΤΑΡΤΗ

Ἦταν μεγάλο Σάββατο. Ὁ Γαβριηλίδης δὲν
εἶχε πεντάρα γιὰ νὰ μᾶς δώσῃ. Ἐξ ὀνόματος
τοῦ συντακτικοῦ προσωπικοῦ τῆς 'Ακροπό-

Τ' ἀγαπημένο μας «θεριὸν»
τὸ τραγερό κι' ἀκίνητο
θὰ γίνῃ ἠλεκτροκίνητο.

Τοῦ Βλάμη τὰ καμώματα

ΥΠΕΡΩΚΕΑΝΕΙΟΣ

Ἐ, ρέ Χριστέ μου τὰ πάθη Ἰσου καὶ τὴν
τριήμερη ἀνάστασι! τί εἶν' αὐτὰ ποὺ μα-
θαίνα, ρέ Μανιᾶ γαρμποῦζα καὶ πασκαλιά-

καὶ δὲν τὰ λυπηθήκαμε καθόλου, οἱ τρικέρη-
δες! Ἀκούς, ρέ, μυοτήρια καὶ πρωτοφανές
πράγματα! Ψηφίσανε, λέει, νόμο, ποὺ ἀπα-

ΜΑΛΛΙΑΡΗ ΠΟΙΗΣΙΣ
ΚΟΝΤΑΡΟΧΤΥΠΗΜΑ

Ὡ γλώσσα δημοτικὴ μυριοπαθιασμένη
κι' ὡ φατογιμοσιὰ μαγιοβοτανεμένη
τῶν τριαντάφυλλων τοῦ Ψυ-Χάρου,